

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci

žalobkyně: **JaS Trading a. s.**
sídlem Slovácká 665, 696 11 Mutěnice
zastoupená advokátem JUDr. Alexandrem Nettem
sídlem Hlavní 40, 624 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2016, č. j. 47284/16/5300-22444-711307

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 31. 12. 2015, č. j. 430866/15/3010-50521-705109 a č. j. 4308761/15/3010-50521-705109. Těmito platebními výměry byla žalobkyni vyměřena daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za období měsíce prosince roku 2012 ve výši 1 174 345 Kč a za období měsíce ledna roku 2013 ve výši 903 694 Kč.
2. Důvodem vyměření daně byla zjištění učiněná správcem daně v rámci daňové kontroly. Žalobkyně v uvedených obdobích obchodovala s krystalovým cukrem, který nakupovala od svých dodavatelů a dále prodávala svým odběratelům. Správce daně mimo jiné zjistil, že si žalobkyně uplatnila nárok na odpočet daně z plnění přijatých od dodavatelů Tideon s. r. o. (dále jen „Tideon“), Evoengineering družstvo (dále jen „Evoen“), Hope Consulting, s. r. o. (dále jen „HC“), Agrokoma, s. r. o. (dále jen „Agrokoma“) a Hedmark, a. s. (dále jen „Hedmark“). Ve vztahu k těmto dodavatelům byla žalobkyně zapojena do řetězce, který byl zasažen podvodem na DPH, o čemž žalobkyně měla a mohla vědět a nepřijala žádná opatření, jež by účinky účasti na podvodném jednání vyloučila. Jelikož odpočet daně nebyl uplatněn v souladu s § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), správce daně tento odpočet žalobkyni nepřiznal.
3. Dále správce daně zjistil, že žalobkyně vykázala dodání krystalového cukru do jiného členského státu Evropské unie, které je dle § 64 zákona o DPH osvobozeno od daně s nárokem na odpočet, a to mimo jiné odběratelům Bretos s. r. o. (dále jen „Bretos“), WORKSTAR s. r. o. (dále jen „Workstar“), Ferum Trade s. r. o. (dále jen „Ferum“), Sextus s. r. o. (dále jen „Sextus“) a Wiess Trade Holding Kft. (dále jen „Wiess“). V těchto případech žalobkyně neprokázala, že naplnila podmínky pro uplatnění osvobození od daně, konkrétně že zboží bylo skutečně přepraveno do jiného členského státu odběrateli uvedenému na daňových dokladech. Správce daně proto žalobkyni vyměřil z těchto plnění daň na výstupu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně včas žalobu, kterou rozdělila na dvě části. V první části týkající se nároku na odpočet daně (daň na vstupu) žalobkyně nejprve rekapitulovala obsah napadeného rozhodnutí. Následně žalobkyně formulovala výhrady k tomu, jak správce daně a žalovaný posoudili přijetí potřebných opatření a dobrou víru na straně žalobkyně, tj. že měla a mohla o existenci podvodného jednání vědět. Ve vztahu ke společnosti Tideon namítla, že z účetní závěrky této společnosti by mohla zjistit pouze údaje o jejím hospodaření ke stavu 31. 12. příslušného roku a nikoli ke dni uzavření smlouvy: nezaložené účetní závěrky do sbírky listin obchodního rejstříku tak nemohlo v žalobkyni vzbudit pochybnosti o společnosti Tideon. Rovněž tak skutečnost, že Tideon má virtuální sídlo, takové pochybnosti nevzbuzuje, neboť platná úprava virtuálního sídla umožňuje a jde o běžnou záležitost. Ke skutečnosti, že společnosti Tideon a Evoen neměly vlastní sklad a materiální a personální zabezpečení žalobkyně namítla, že pro velkoobchod s cukrem byla typická rychlá obrátka zásob. Proto nebylo důvodu vázat finanční prostředky ve skladových zásobách, ale zajistit časově optimální obrat zboží ve vztahu k profinancování obchodu. Požadavek správce daně na písemné kupní smlouvy se

společnostmi Tideon, Evoen a Hedmark se žalobkyni jeví jako nepřiměřený a nadbytečný, neboť obchody probíhaly způsobem platba – zboží, a písemnou formu nevyžadovala ani tehdy platná právní úprava. Z žádného právního předpisu nevyplývá ani požadavek správce daně, aby si žalobkyně získávala informace o dosavadním podnikání společností Tideon, Evoen a Hedmark a jejich reference např. prostřednictvím internetu. Žalobkyně též namítla, že správce daně prováděl v roce 2012 u žalobkyně místní šetření, v jehož rámci zkoumal též obchodní vztahy se společnostmi Tideon a Agrokoma a dospěl k závěru, že jde o standardní obchodní vztahy. Následně pak správce daně změnil své posouzení na vztahy nestandardní, aniž se změnilы skutkové okolnosti. Konečně žalobkyně uvedla, že teprve s účinností od 1. 1. 2013 byl v zákoně o DPH definován nespolehlivý plátce, přičemž první nespolehlivý plátce DPH byl zveřejněn v květnu 2013. Žalobkyně tak v posuzovaném období neměla žádnou reálnou možnost zjistit spolehlivost svého obchodního partnera.

5. V druhé části týkající se osvobození daně (daň na výstupu) žalobkyně rovněž nejprve rekapitulovala rozhodnutí žalovaného. Poté namítla, že je v rozporu s § 64 zákona o DPH požadavek správce daně, že plátce musí prokázat, že zboží fyzicky opustilo Českou republiku. Zákon požaduje buď odeslání či přepravení do jiného členského státu – jedná se o alternativy. K alternativě, že zboží musí být odesláno, nelze vztáhnout požadavek, že zboží fyzicky opustilo území České republiky. Pokud správce daně dále u odběratelů Ferum, Sextus a Weiss dospěl k závěru, že ze skutkových okolností nevyplývá, že k dodání zboží skutečně došlo, pak nemůže obstát jeho právní závěr, že se jedná o tuzemské zdanitelné plnění zatížené daní na výstupu. I v této části žaloby žalobkyně poukazuje na to, že před přijetím institutu nespolehlivého plátce neměla reálnou možnost zjistit spolehlivost svých obchodních partnerů.
6. Žalobkyně dále navrhla, aby soud provedl k důkazu dokumenty správce daně pořízené v roce 2012 označené jako místní šetření, z nichž má vyplynout, že správce daně posoudil v průběhu roku 2012 obchodní případy se společnostmi Tideon, Evoen a HC jako standardní.
7. Žalobkyně ze všech těchto důvodů navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v průběhu řízení byla zjištěna řada skutečností, které ve svém souhrnu prokazují, že žalobkyně o svém zapojení do podvodu na dani z přidané hodnoty věděla či minimálně vědět mohla. Žalovaný na těchto zjištěních setrval. Skutečnost, že institut nespolehlivého plátce byl zaveden až v roce 2013, nemění nic na tom, že i před jeho zavedením měla žalobkyně řadu možností, jak ověřit solidnost svých obchodních partnerů. Žalovaný připustil, že v roce 2012 prováděl u žalobkyně místní šetření, avšak na jeho základě nevyslovil žádné závěry týkající se standardnosti obchodních vztahů žalobkyně. Pokud jde o daň na výstupu, pak v průběhu řízení bylo zjištěno, že k dodání zboží došlo. Správcem daně však byla zpochybněna skutečnost, že došlo k naplnění podmínek pro osvobození předmětného plnění od daně, tedy že bylo zboží dodáno do jiného státu. Žalobkyně v tomto ohledu neunesla své důkazní břemeno. Pouze ze skutečnosti, že nebylo zjištěno, kam přesně bylo zboží dodáno, nelze usuzovat, že bylo zboží dodáno do jiného členského státu, anebo že nebylo dodáno vůbec. V takovém

případě se jedná o tuzemské zdanitelné plnění zatížené daní na výstupu, ze kterého žalobkyni vzniká dle § 21 odst. 1 zákona o DPH povinnost přiznat daň.

9. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

10. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

IV. A) Nárok na odpočet daně (daň na vstupu)

11. Z ustálené judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že jestliže daňový subjekt prokáže přijetí zdanitelného plnění a splní zákonem stanovené podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně, může správce daně neuznat odpočet jen v případě, že prokáže podvod na DPH (jeden z účastníků řetězce neodvede státní pokladně daň a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem příslušné evropské směrnice) nebo zneužití práva. Ve vztahu k existenci podvodu daňové orgány musí vysvětlit, v čem tkvěla podstata daňového podvodu, či vylíčit řetězec skutkových okolností, ze kterých je v souhrnu možné dovozovat, že se o daňový podvod jednalo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2018, č. j. 9 Afs 333/2017 – 63). Teprve poté, kdy správce daně prokáže, že k daňovému podvodu vůbec došlo, je možné přistoupit ke zkoumání subjektivní stránky účasti konkrétního daňového subjektu na podvodu na dani (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Afs 53/2016 – 55). Dle konstantní judikatury Soudního dvora totiž platí, že pouhá existence daňového podvodu nepostačuje k tomu, aby daňovému subjektu nebyl nárok na odpočet daně přiznán. *„Nárok na odpočet není dotčen okolností, že v řetězci dodávek je jedno z předcházejících nebo následujících plnění zasaženo daňovým podvodem, jestliže tuto skutečnost daňový subjekt nevěděl nebo vědět nemohl“* (viz rozsudek ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04 *Alex Kittel*).
12. Soud úvodem konstatuje, že žalobkyně v žalobě nijak nenapadá skutková zjištění a právní závěr správce daně a žalovaného, že jednotlivé transakce jsou zasaženy podvodem na DPH [(sub)dodavatelé žalobkyně neodvedli v kontrolovaných transakcích daň z přidané hodnoty a následně „zmizeli ze scény“]. Její žalobní námitky spočívají pouze v té rovině, že není naplněna subjektivní stránka věci, tj. že žalobkyně o podvodech mohla a měla vědět. Předmětem zkoumání soudu je tak otázka, zda žalobkyně na základě správcem daně zjištěných objektivních okolností věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH, a zda přijala veškerá opatření, která od ní mohla být rozumně vyžadována, aby zajistila, že ji přijetí plnění nepovede k účasti na podvodu. V takto žalobními námitkami vymezeném rozsahu se tedy soud napadeným rozhodnutím zabýval.
13. Ze správního spisu (který je zevrubně shrnut ve zprávě o daňové kontrole) vyplývá, že správce daně v rámci daňové kontroly zjistil řadu objektivních skutečností nasvědčujících tomu, že žalobkyně měla vědět, že se nákupem cukru od společností Tideon, Evoen, HC a Hedmark účastní podvodu. Za takové okolnosti soud považuje zejména následující:
- 1) dodavatelé nezakládali povinné písemnosti podle zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví do sbírky listin obchodního rejstříku;

- 2) dodavatelé či dodavatelé dodavatelů sídlili na virtuálních adresách, na nichž sídlily stovky dalších společností;
 - 3) dodavatelé neměli žádné materiální a personální zabezpečení pro provádění dodávek cukru v řádech desítek tun měsíčně;
 - 4) absence jakýchkoli písemných obchodních smluv a vůbec obchodní dokumentace v kontrastu s tím, že se jednalo o transakce v řádech milionů korun a v objemu desítek tun cukru;
 - 5) průběh obchodů a ekonomická smysluplnost transakcí, kdy dodavatelé Evoenu a Tideonu přivezli cukr přímo do skladu žalobkyně, následně jej „předali“ zástupci Tideonu (Evoenu) a ten jej obratem „prodal“ žalobkyni; v případě dodavatele HC pak šlo pouze o další „přeprodávající“ článek začleněný mezi Tideon/Evoen a žalobkyni samotnou žalobkyní, přičemž HC se do té doby zabýval výhradně finančními službami a s cukrem nikdy neobchodoval.
14. Tyto skutečnosti nahlíženy odděleně by k závěru o vědomosti žalobkyně o její účasti na podvodu s DPH vést nemusely, avšak ve svém souhrnu svědčí tomu, že žalobkyně o tom vědět měla a mohla. Věc totiž nestojí tak, že žalobkyně by z účetní závěrky nezjistila podstatné informace, případně tak, že právní úprava připouští virtuální sídlo společnosti a neukládá povinnost písemné smlouvy či povinnost zjišťovat si informace o svých obchodních partnerech. Podstatné je, že je na samotné žalobkyni, jak provádí svou obchodní činnost, neboť je *„věcí podnikatelského subjektu, aby v zájmu minimalizace podnikatelského rizika přizpůsobil svou obchodní činnost konkrétním podmínkám a při sjednávání obchodních kontraktů (zvláště se značným finančním dopadem) se v rámci možností snažil dbát na bezproblémovost svých obchodních partnerů“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu 15. 12. 2011, č. j. 9 Afs 44/2011 – 343). Správce daně by asi obtížně mohl dospět k závěru, že se žalobkyně účastní podvodu na DPH, pokud by důsledně zjišťovala informace o svých obchodních partnerech a obchodovala pouze s těmi, kteří si plní své povinnosti vůči obchodnímu rejstříku a mají reálná sídla a zázemí potřebné pro obchod, a pokud by obchody ve velkých objemech uzavírala písemně, přičemž tyto obchody by dávaly ekonomický smysl. Jestliže žalobkyně považuje takovéto provádění obchodní činnosti za nepřiměřené, nadbytečné nebo neodpovídající rychlé obrátce zásob, pak má jistě na takový subjektivní názor právo, avšak současně nemůže být překvapena závěry správce daně.
15. To tím spíše, že v případě společnosti Agrokomu se správcem daně podařilo rozkrýt celý řetězec karuselového podvodu ve schématu Carmon Group s. r. o. → Agrokomu → žalobkyně → JaS Trading SK s. r. o. (nyní pod firmou Commerce via s. r. o.) → Carmon Group s. r. o. Agrokomu odebírala cukr od společnosti Carmon Group s. r. o. a dodávala jej žalobkyni. Žalobkyně cukr nakoupený od Agrokomy dodávala do skladu v Holíči na Slovensko společnosti JaS Trading SK s. r. o., která obratem nakoupený cukr ve stejných objemech prodávala zpět společnosti Carmon Group s. r. o. a dodávala jej do skladu Agrokomy. V době provedených transakcí byl jednatelem žalobkyně i slovenské JaS Trading SK s. r. o. M. J., přičemž dopravu cukru od žalobkyně k JaS Trading SK s. r. o. a poté zpět do České republiky společnosti Carmon Group s. r. o. (do skladu Agrokomy) zajišťovala personálně a majetkově propojená osoba M. J. – autodoprava, obchodní činnost (k dalšímu personálnímu propojení viz též s. 40 zprávy o daňové kontrole). Žalobkyně si tedy nepochybně musela být vědoma, že cukr, který dodává na Slovensko, se obratem vrací zpět do České republiky do skladu jejího vlastního dodavatele. Za těchto okolností je

závěr správce daně a žalovaného, že žalobkyně o své účasti na podvodu s DPH věděla či vědět mohla, nezpochybnitelný.

16. Pokud jde o opatření, která žalobkyně přijala, aby zajistila, že ji přijetí plnění nepovede k účasti na podvodu, pak žalobkyně u svých obchodních partnerů pouze prověřila jejich existenci v obchodním rejstříku a skutečnost, že jsou plátcí DPH. Jinými slovy žalobkyně se zaměřila jen na zjištění skutečností, které jsou nezbytné pro formální průběh transakcí. K jakýmkoliv jiným opatřením žalobkyně nepřistoupila, což lze s ohledem na výše popsané okolnosti považovat za neobezřetné. Laxní přístup žalobkyně pak nelze hodnotit jinak, než že žalobkyně nepřijala veškerá opatření, která od ní mohla být rozumně vyžadována, a nemůže jí proto svědčit dobrá víra, že se podvodu na DPH neúčastnila.
17. Na uvedené závěry nemá vliv skutečnost, že institut nespolehlivého plátce byl v zákoně o DPH definován až do 1. 1. 2013. Odepření nároku na odpočet DPH v důsledku účasti žalobkyně na podvodu s DPH totiž není podmíněno tím, že žalobkyně vědomě obchodovala s nespolehlivým plátcem. Soud přitom souhlasí s žalovaným, že i před zavedením tohoto institutu měla žalobkyně řadu možností, jak ověřit solidnost svých obchodních partnerů, resp. jak se chovat tak, aby obchodní transakce nenasvědčovaly účasti žalobkyně na daňovém podvodu.
18. Konečně pro věc není rozhodné ani, to, že správce daně prováděl v roce 2012 u žalobkyně místní šetření. Podle § 80 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, může správce daně provádět místní šetření. V rámci tohoto postupu správce daně zejména vyhledává důkazní prostředky a provádí ohledání u daňových subjektů a dalších osob zúčastněných na správě daní, jakož i na místě, kde je to vzhledem k účelu místního šetření nejvhodnější. Z uvedeného vyplývá, že místní šetření slouží k vyhledávání důkazních prostředků a nikoliv k zaujímání závěru o tom, zda určitá obchodní transakce je či není standardní. „Místní šetření je postupem při správě daní sloužícím pouze k vyhledávání důkazních prostředků. V jeho rámci tak není dán prostor k tomu místním šetřením získané důkazní prostředky hodnotit z hlediska jejich závažnosti, zákonnosti a věrohodnosti; jinými slovy místním šetřením lze pouze důkazní prostředky vyhledat, nikoliv však je hodnotit a vyvozovat z nich závěry o skutkovém stavu“ (Baxa, J., Dráb, O. a kol. Daňový řád. Komentář. I. díl. Praha : Wolters Kluwer ČR, a. s., 2011, s. 431). V důsledku tohoto postupu správce daně tak žalobkyně nemohla činit právně relevantní závěr, že její obchodní transakce jsou „standardní“. Tvrdí-li žalobkyně, že správce daně tyto transakce následně posoudil jako nestandardní, aniž se změnila skutkové okolnosti, zcela přehlíží, že u ní proběhla daňová kontrola, v jejímž rámci proběhlo rozsáhlé dokazování, na jehož základě teprve správce daně činil své závěry. Z těchto důvodů soud pro nadbytečnost neprováděl k důkazu dokumenty, které měl správce daně při tomto místním šetření pořídit.
19. Námitky týkající se nároku na odpočet daně jsou nedůvodné.

IV. B) Osvobození od daně (daň na výstupu)

20. Podle § 64 odst. 1 zákona o DPH platí, že dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení

zboží v jiném členském státě není předmětem daně. Odstavec 5 téhož ustanovení pak stanoví, že dodání zboží do jiného členského státu lze prokázat písemným prohlášením pořizovatele nebo zmocněné třetí osoby, že zboží bylo přepraveno do jiného členského státu, nebo jinými důkazními prostředky.

21. Otázkou uplatňování osvobození od daně s nárokem na odpočet daně při dodání zboží do jiného členského státu se opakovaně zabývala judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 104/2012 - 45, ze dne 14. 8. 2014, č. j. 6 Afs 117/2014 - 49, ze dne 25. 11. 2015, č. j. 3 Afs 6/2015 - 30, ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010 - 195, č. 2172/2011 Sb. NSS) i Soudního dvora (např. rozsudek ze dne 6. 4. 2006, ve věci č. C-245/04, *EMAG*, rozsudek ze dne 16. 12. 2010, ve věci č. C-430/09, *Euro Tyre*, rozsudek ze dne 27. 9. 2012, ve věci C-587/10, *Vogtländische Straßen-, Tief- und Rohrleitungsbau*, či rozsudek ze dne 27. 9. 2007 ve věci C-409/04, *Teleos*).
22. Z právě citovaných rozhodnutí plyne, že aby byla transakce kvalifikována jako dodání zboží do jiného členského státu Evropské unie, a mohl být tedy uplatněn nárok na osvobození od daně dle § 64 zákona o DPH, musí být kumulativně splněny tři podmínky. Zboží musí být dodáno do jiného členského státu osobě registrované k dani v jiném členském státě (1), zboží musí být odesláno (přepraveno) do jiného členského státu (2) a přeprava zboží musí být zajištěna plátcem, pořizovatelem nebo jimi zmocněnou třetí osobou (3). Jinými slovy musí dojít jednak k převedení práva nakládat jako vlastník s určitým hmotným majetkem, a jednak k odeslání nebo přepravě zboží prodávajícím nebo samotným pořizovatelem, nebo jejich jménem, do jiného členského státu, než ze kterého je zboží odesíláno. Základním znakem intrakomunitární operace je totiž fyzický pohyb zboží z členského státu dodání do jiného členského státu, tedy jeho skutečné přemístění mezi členskými státy (srov. zejména body 40 – 42 rozsudku ve věci *Teleos*).
23. Prokázání splnění podmínek pro osvobození od daně při intrakomunitárním dodání zboží přitom leží na daňovém subjektu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010 - 195, č. 2172/2011 Sb. NSS, či ze dne 19. 12. 2014, č. j. 8 Afs 78/2012 - 45, či opětovně odkazovaný rozsudek Soudního dvora ve věci *Teleos*). Z uvedeného je zřejmé, že se žalobkyně mylí, pokud se domnívá, že v případě odeslání zboží nemusí prokazovat, že toto zboží fyzicky opustilo území České republiky: opak je pravdou. Této své povinnosti se nemůže zprostit ani v případě, kdy si odběratel sám zboží u žalobkyně naloží a sám si zajišťuje přepravu. Žalobkyně však v projednávané věci přemístění zboží z České republiky do jiného členského státu ani přes výzvu správce daně neprokázala, a nesplnila tak podmínky pro osvobození od daně podle § 64 odst. 1 zákona o DPH.
24. Je dále skutečností, že žalovaný ve svém rozhodnutí ve vztahu k odběratelům Ferum, Sextus a Weis uvedl, že ze skutkových okolností nevyplývá, že k dodání zboží skutečně došlo (srov. body 121, 128 a 134). Žalobkyně by pak měla pravdu v tom, že v takovém případě (nedodání zboží, resp. neuskutečnění transakce) by nemohlo jít o tuzemské zdanitelné plnění zatížené daní na výstupu. Soud nicméně dospěl k závěru, že se v těchto případech zjevně jedná o překlep, neboť jak ze skutečností popsanych k jednotlivým případům v rozhodnutí žalovaného, tak i ze zprávy o daňové kontrole je zřejmé, že k dodání zboží i v těchto případech došlo (zboží bylo vyskladněno, naloženo, odvezeno, zapláceno), pouze nebylo žalobkyní prokázáno, že bylo dodáno do jiného členského státu. Podle názoru soudu proto správce daně a žalovaný i v těchto případech postupovali

v souladu se zákonem, pokud je posoudili jako tuzemské zdanitelné plnění, z něž žalobkyni vznikla povinnost přiznat daň.

25. K námitce žalobkyně, že před přijetím institutu nespolehlivého plátce neměla reálnou možnost zjistit spolehlivost svých obchodních partnerů, soud pouze podotýká, že tato skutečnost nemá žádný vliv na posouzení splnění podmínek osvobození od daně dle § 64 odst. 1 zákona o DPH a na závěr o neunesení důkazního břemene žalobkyní.
26. Námitky týkající se osvobození od daně jsou nedůvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

27. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. listopadu 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu